

Sygn. akt II UK 395/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych: J. K., R. B., K. D., M. B.
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt III AUa 2067/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 6 marca 2014 r. oddalił apelację skarżącej Spółki z o.o. A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 6 czerwca 2013 r., który oddalił jej odwołania od decyzji pozwanego, odmawiających wydania zaświadczeń o podleganiu zainteresowanych J. K., R. B., K. D. i M. B. polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w okresach ich zatrudnienia we Francji w 2010 r. Sąd Okręgowy wskazał, że delegowanie przez spółkę do pracy za granicą nie łączy się z polskim ubezpieczeniem społecznym, gdyż spółka nie w kraju a za granicą prowadzi swoją normalną działalność. Ponadto zainteresowani pracownicy nie podlegali ubezpieczeniom społecznym w Polsce przez miesiąc bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia w delegowaniu za granicą. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i oceny, że spółka nie prowadziła

znaczącej działalności w Polsce, a także iż zainteresowani bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia za granicą (w okresie miesiąca poprzedzającego delegację) nie podlegali ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa polskiego. Zainteresowani nie spełniali warunków określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/09.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, dotyczące wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podlegania ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, które nie ma już takiej rangi z tego powodu, że Sąd Najwyższy rozpoznał już podobne sprawy z wniosku spółki z o.o. P. w W. i jednoznacznie (wyraźnie) odpowiedział na kwestię sformułowaną w zagadnieniu. Przedstawione obecnie zagadnienie prawne ma tożsamą treść. Chodzi o sprawy zakończone wyrokami z 6 sierpnia 2013 r., II UK 116/13, z 2 października 2013 r., II UK 170/13, z 6 sierpnia 2014 r., II UK 31/14. Wskazano wówczas, że wykładnia skarżącej spółki jest błędna. Nieuprawniona jest przede wszystkim teza, że spełnia się podleganie polskiemu ubezpieczeniu społecznemu już tylko, gdy zainteresowany nie podlega przepisom ubezpieczeniowym żadnego innego państwa. Zaznaczyć należy, że podleganie ustawodawstwu to posiadanie tytułu do ubezpieczenia w państwie członkowskim przed delegowaniem. Tym samym, przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako „podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu

państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca”, jest posiadanie przez pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. UE L Nr 284, s. 1 ze zm.).

Ujmując syntetycznie, to wniosek o przyjęcie obecnej skargi do rozpoznania odwołuje się do takiej samej argumentacji jak w poprzednich sprawach, które spotkały się już z odpowiedzią Sądu Najwyższego. Skargi kasacyjne zatrudniającej (delegującej) spółki zostały oddalone (sprawy II UK 116/13 i II UK 170/13) albo uwzględniono przeciwną skargę organu rentowego (sprawa II UK 31/14). Sąd Najwyższy z tych samych przyczyn odmówił też przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej skarżącej Spółki z o.o. A. w W. (postanowienie z 27 sierpnia 2013 r., II UK 160/13). Uprawnione jest więc stwierdzenie, że wobec zgodnej wykładni przyjmowanej przez poszczególne składy Sądu Najwyższego w takich samych sprawach, zagadnienie sformułowane wniosku nie wykracza już poza zwykłą wykładnię i zastosowanie prawa.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.